Dr. Thomas Eclectric Olja
för människor och djur.

UTI ÖVER 60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FORKYLNING, VRICKNING, SÅR, Få det äkta PRIS 35c. överallt. SKAVSÅR, LÅM RYGG, ETC.

TROLLGULD.

Av

E. WERNER

Översättning från tyskan

Av

GUNNAR ORNULF

(Forts. fr. föreg. nr.)

— Ja, men jag har fått visshet på ett annat sätt . . . När jag hade ordnat allt, som stod i sammanhang med vår firmas fall, kom han in till mig för att taga avsked. Hittills har jag inte med ett ord, inte med en blick förrätt min misstanke. Nu voro vi ensamma i min fars arbetsrum, och då överraskade jag honom plötsligt med anklagelsen och slungade honom i ansiktet orden: Ni är den skyldige!

— Och då? frågade Edith halvkvävt.

— Jo, då såg han det . . . han bleknade plötsligt, föll tillsammans, och i hans ögon kunde man läsa ångesten för upptäckt. Det varade visserligen blott en minut, därpå hade han återvunnit fattningen och avvisade min beskyllning med kallt hån, fördrade bevis för min "vansinniga fantasi" och frågade med en axelryckning, om jag absolut ville visa världen, att förtvivlan gjort mig vansinnig . . . Jag försökte heller inte att göra någonting åt saken. Min fars död gällde som en bekännelse, och om jag framträtt med en anklagelse, som inte ens hade skuggan av ett bevis för sig, så skulle man verkligen ansett mig otillräknelig. Min övertygelse var emellertid klar sedan denna stund . . . och sedan denna stund har Ronald varit min dödsfiende.

Edith stod där alltjämnt orörlig, men hennes ögon hade ett uttryck, som om hon blickade ned i en avgrund. Det gick en krampaktig darrning genom hennes kropp, då hon frågade:

— Och detta säger ni mig . . . nu!

— Därför att jag måste, svarade han allvarligt. Ni tilltror mig väl ändå ingen låg hämnd. Ni vet ju, att jag förteg det i Gernsbach, även sedan jag ur er egen mun hade hört, att ni var Ronalds fästmö. Jag trodde att processens avslöjanden skulle komma att ändra ert beslut. Men nu, då jag får höra, att ni tänker offra er för en förmen plikt . . . nu måste ni veta, vem detta offer gäller.

Edith rätade upp sig, och den förlamande förfäran gav vika för ett plötsligt beslut.

— Jag kommer att få veta det, sade hon fast. Han skall säga mig det.

— Er, som han älskar? Tror ni, att han kommer att krossa sig själv inför era ögon?

— Jag tror, att jag ensam har makt att tvinga honom, kanske jag ensam i hela världen. Han kommer visserligen inte att bekänna någonting, men vad hans mun förtiger, det komma hans ögon att säga mig.

Raimar såg synbart bekymrad på henne.

— Ni har rätt, jag kan inte vänta, att ni blint skall tro mig, men . . . det kommer att bli en fruktansvärd stund för er!

— Ja, sade Edith med darrande läppar. Farväl!

Hon gick, och han gjorde intet försök att hålla henne kvar. Han gick endast fram till fönstret och såg, hur hon steg upp i den väntande vagnen och for bort.

EJORTONDE KAPITLET

I sitt arbetsrum satt bankir Marlow med mörk panna och bekymrad min. Gårdagen hade överträffat hans värsta farhågor. Detta hade han inte väntat! Men det allra värsta var, att Edith själv med fullaste bestämdhet förklarade, att hon allt fortfarande ansåg sig bunden, och att endast Felix själv kunde ge henne fri. Hennes far kände Ronalds karaktär tillräckligt för att veta, att denne inte var mäktig ett dylikt ädelmod men däremot var i stånd till vilken hänsynslöshet som helst, om man retade honom därtill. En het ångest steg upp inom honom. En gång hade han lätt förleda sig till att avvika från sin firmas grundsatser och sträcka ut handen efter "trollguldet" — det hämnade sig nu på hans eget barn!

Edith hade på eftermiddagen, när hon kom tillbaka från Wilma, sett så förstörd och upprörd ut, men hade inte sagt någonting till fadern utan endast begärt, att han skulle lämna henne ensam med Ronald, som skulle komma denna afton och styra om, att deras samtal finge fortgå ostört. Motsträvigt hade han givit efter. Gud vet, vad som blev avtalat mellan dessa båda!

Edith satt ensam i sitt rum. Mörkret hade för längesedan brutit in, men här inne var klart upplyst. Det elektriska ljuset belyste skarpt varje föremål i rummet, varje drag i flickans ansikte, där hon stod blek vid kaminen. Den "fruktansvärda stunden" var inne.

Ronald hade hållit sig borta under gårdagen och först i morse sänt några rader för att anmäla sitt besök under aftonen. Nu trädde han in, dörren stängdes bakom honom. De voro ensamma.

Edith gick till synes lugn emot honom, men då han böjde sig ned för att som vanligt sluta henne i sina armar, ryckte hon lätt till, och detta undgick honom inte. Han for över henne med en hastig, lysande blick, därefter berörde hans läppar blott hennes panna, och han rätade åter upp sig.

— Kommer du från pappa? frågade hon hastigt.

— Nej, jag kom direkt till dig, men det är sedan länge ingen hemlighet för mig, att han önskar en förändring i vårt förhållande till varandra. Jag tar inte illa upp för det, ty vi båda ha från början ställt oss på affärsståndpunkt. Hans eventuella antipati bekymrar mig föga. Jag har med dig att göra, Edith, med dig ensam!

Hans brinnande ögon riktades i feberaktig oro på hennes drag, men det förgick några stunder, innan Edith svarade. Den avgörande frågan låg på hennes läppar men blev inte ännu uttalad. Hennes hjärtas vilda, stormande slag hotade att kväva henne.

— Jag låter inte påverka mig av yttre förhållanden, det vet du, Felix, svarade hon slutligen. Och just därför vill jag, att du skall vara öppen mot mig. Min far anser din ställning ytterst svag, han anser, att gårdagen . . .

— Skulle vara början till slutet! avbröt han henne med bittert hån i tonen. Det tro nästan alla. Man tror sig mycket hastigt vara färdig med mig. Men de skulle också kunna misstaga sig, alla de visa profeterna. Ännu är jag Felix Ronald, det skola de få erfara! Jag fruktar inte kampen, men en visshet måste jag ha . . att du förblir min Edith, att jag inte förlorar dig! Jag begär intet offer nu, intet medgivande, du skall ju bara vänta, tills jag åter blivit herre över förhållandena. Säg mig, att du vill bli min, och jag skall tvinga den flyende lyckan att vända tillbaka, jag skall betvinga allt för din skull!

Han hade sprungit upp. All den bitterhet, det hat, som i början flammat upp, dränktes i denna stormande bön. Edith hade likaledes stigit upp och gick nu fram till bordet, som stod i mitten av rummet. Hon hade svårt att andas men lyckades slutligen tala.

— Jag har ytterligare en fråga till dig, Felix, som du måste svara på. Jag ber dig därom.

Felix hade följt efter henne och stod nu mitt emot henne i ljusskenet som skarpt belyste varje drag i hans ansikte. Han lade tydligen ingen vikt vid de sista orden utan svarade endast otåligt:

— Nå, fråga då!

Ännu en stunds tvekan, och därpå sade Edith med blicken fast och oavvänt riktad mot honom:

— Vem var det, som tog depositionerna i Raimars bank?

Ronald for tillsamman, som träffad av en kula, ett halvkvävt ljud trängde sig över hans läppar, och i hans ögon flammade åter den fasansfulla demoniska blicken. Denna fråga från denna man verkade som en blixt från klar himmel, och blixten hade inte förfelat sitt mål.

Det dröjde visserligen blott ett ögonblick, innan han åter var herre över sig själv och stod där i sin vanliga hållning. Endast rösten lät sträv och hes, då han svarade:

— Vilken fråga! Vad skall den betyda?

— Jag frågar inte längre . . . jag har fått svaret! sade Edith tonlöst.

Det följde en lång, fruktansvärd tystnad, som ingen av dem vågade bryta. Ronald förstod, att han inte kunde göra sin ofrivilliga självbekännelse ogjord, och han gjorde heller intet försök därtill. När han efter några minuter åter talade, låg det en främmande klang i hans röst.

— Vem har ingivit dig detta?

Edith svarade icke, hon kämpade ännu mot sin förfäran, sin fasa för denne man, vilkens hustru hon skulle ha blivit, och vilken nu avslöjade sig på detta sätt.

Han skrattade bittert.

— Men varför frågar jag? Det har du lärt dig av honom, det är hans taktik, jag känner ju till den. Att göra motståndaren säker och så plötsligt falla över honom liksom en rovfågel över sitt byte. Du är en läraktig lärjunge.

Han ville närma sig henne, men hon vek undan med ett uttryck av avsky.

— Kom mig icke nära! Rör icke vid mig . . . du har inte längre någon rätt därtill!

(Forts.)

PIANO-DRAGSPEL

Förstklassiga handgjorda pianodragspel till salu. Även begagnade "kromatiska" dragspel med 57-treradiga stämmor och 80 basstämmor. I gott skick.

Skriv på engelska, — om möjligt.

C. SYLVESTRE

597 McDermot Ave. Winnipeg, Man.

BAKA ERT EGET BRÖD MED

ROYAL YEAST CAKES

Det bästa kvalitetsmärke för över 50 år.

ORDET FRITT

Alla Svenska Canada-Tidningens prenumerantor och övriga svenskar äro välkomna att yttra sig i denna avdelning. Redaktionen frikänner sig dock inte moraliskt ansvar för i denna skrivelser yttrade åsikter. Följande regler ha vi emellertid sett oss nödsakade att uppställa: 1. Skriv endast på ena sidan av papperet och med blick. 2. Skriv så tydligt och kortfattat samt på saken gående som möjligt. 3. Undvik hårda utfall mot olika tänkande.

REDAKTIONEN.

DEN FÖRSTA SNÖN

För S. C. T.

Se träden stå så nakna nu,
Naturens fägring skövlad är.
Med sorg i hjärtat tycker du,
att allt om död blott vittne bär.

Dock bida, vänta och hav hopp!
Den tavlan nyss så mörk du såg
snart ändrar färg. En timmes lopp—
och allt nu livar upp din håg.

Ack se! de vackra, vita fjun,
som sakta, stilla falla ner.
Så ren är ej ens ejderns dun,
som det nu himlen marken ger.

Vart träd, var gren, var tuva grå
utsmyckas nu så vit och skär,
och tindrande av tusen små
kristaller skiner jorden där.

L. A.

ALBERTABREV

Det kr besynnerligt, att det finns så få skribenter ifrån Alta, som vilja meddela något till dnna tidning. Undertecknad, som ej alls anser sig som någon skicklig skribent, har länge gått och väntat på att någon med bättre lyckad penna skulle delgiva något från Alta. Endast vännen E A Hoflin skriver ett brev någon tid sedan. Men i det synes han vara så missmodig och nedstämd, att någon läsare i andra provinser kan få den uppfattningen, att förhållandena i Alta äro särskilt svåra och förtvivlade. Men han vill dock "spotta i näven och ta nya tag." Rätt så! Och för min del är jag lika optimistisk som vanligt och ser saken i från den ljusa och hoppfulla sidan. Ja, för att bestyrka detta må jag säga, att jag till och med gått och köpt en kvart land här i Alta.

Skörden blev ju ej så bra i år på grund av att vi ej fingo något regn de två första veckorna i juli. Men helt felslagen blev den ej. Vi ha åtminstone halv eller två tredjedels skörd i år. Har redan hört rapporteras om dem som fått 35 bu. per acre å sommarplöjning.

Väderleken har ju i sommar varit litet säregen och ojämn, men i det hela böra vi ej klaga. Vi ha ej lidit särskilt stor skada av hagel. Frost förekom ju fläckvis lite före och under skördetiden, men ej så att den gjorde så allmänt stor skada. Nu om dagarna dunka och surra tröskmaskinerna på alla håll, och vädret är härligt (den 30 september)! Och de stora brottmåls- och skandalhistorierna komma merendels från andra länder och andra håll än Alta. Här leva vi i idoghet, ärlighet och ro. Ej tid eller pengar över för några galenskaper! De som vilja tro på Gud och hans ord samt vara hans förvaltare och åtnjuta hans välsignelser, så ha de frihet och rättighet därtill och glädjen därav.

Det är med intresse och tillfredsställelse jag märker, hur denna tidning har förbättrats och fått värdefullare innehåll på senare tiden. Flera nya och dugliga skribenter anmäla sig. Mr Hägglund är värd ett tack och erkännande för väckelseropet. Det har redan visat sig välgörande och väckt intresse och livlighet, även om H. själv får hat och otack till lön. — Så kommer J. B. Linderholm med sina goda artiklar samt ger även en ny vändning, nytt intresse och nya impulser till diskussionsämnet. Ett tack också till mr Linderholm! Vidare uppträder en ny skribent eller åtminstone en ny signatur i S. C. T.: Harald Blå, och skriver om "Sött och surt." Det var någonting som jag tyckte var alldeles utmärkt. Kom igen! — Ja, det vore ju många fler reflektioner, som kunde antydas. Men jag är ju ingen "förståsigpåare" eller auktoritet och lider ej av skrivklåda.

De destruktiva breven med det fräna hånet över gudstron o. s. v. torde även ha sin nytta och vara till nytta för skribenten själv, som efter en tid, då han sett sin spya i tidningen och framställd inför offentligheten, börjar att vämjas vid smörjan samt inse, att den förmår ej förädla eller förbättra någon eller någon ting, ej heller giva kraft, lyftning och lycka åt mänskligheten!

L. Alexander.

Vancouver, B. C., 1 okt. 1924.

Redaktionen av Svenska Canada Tidningen, Winnipeg:

Med hövlig anhållan, att Ni ville giva plats för nedanstående, tager jag mig härmed friheten sända Eder några rader.

Jag har varit i detta land i ungefär två år och under denna tid varit sysselsatt mestadels med skogsarbete. Därför har min tid ej lämnat mig många stunder över för brevskrivning. Jag har med intresse följt de olika inlägg, som från olika personer varit insända till Eder tidning. Särskilt har jag intresserat mig för den diskuterade försoffningsfrågan. Jag är ej mannen att bedöma, om vi verkligen äro så försoffade, som många påstå. Att vi till en viss grad äro besmittade av denna försoffningsbacill, torde väl kanske få anses såsom ett faktum. Dock vet jag icke, om vi äro i andligt eller lekamligt hänseende mera att klandra än andra nationer. Jag tror, att vi utan skryt kunna räkna oss bland de mest intelligenta och vakna nationer i väriden. Detta bevisas kanske mest av de stora insatser, som svenskar under alla tidsåldrar gjort både i kulturellt och industriellt hänseende. Sverige är en bland de mindre nationerna i världen, men detta till trots har det svenska namnet en klang om sig, som talar sitt vältaliga språk. Om vi äro försoffade i den grad, som vissa personer påstå, hur är det då möjligt, att vi kunnat få det berömmet om oss, att vi äro "goda arbetare," skickliga mekanici m. m., och vad som kanske talar bäst, eftertraktade medborgare. Människor, som äro slöa och såsom en följd därav intellektuellt undermåliga, kunna knappast hava gjort förtjänta av detta berom. Jag vill härmed säga, att det svenska folket ingalunda kunna anses slöa som arbetare, vare sig intellektuellt eller kroppsligt. Men icke förty äro vi slöa, ja, så slöa, att vi äro fullkomligt försoffade, sorgligt att säga. I vad mån äro vi då försoffade? Jag skall härnedan söka att framlägga min uppfattning i frågan. Vi äro omkring 120,000 svenskar i detta land, spridda i smärre flockar över hela landet. Här och var finnas dock större kolonier. Finnes det bland alla dessa svenskar någon sammanbindande organisation? På denna fråga kunna vi svara både ja och nej. Det finnes svenska föreningar såsom Vasaorden m. fl. Dessa föreningar hava rätt stor medlemsnumerär, och man skulle förmoda, att de på något sätt skulle vara i stånd att ena det svenska folket, men så är tyvärr icke fallet. Detta torde bero på deras program. Vasaorden är ju till sin huvudsakliga del en sjukhjälpsförening. Såsom sådan verkar den givetvis endast inom sin egen krets, och jag vill ingalunda påstå, att den ej har en stor uppgift att fylla. Men det är icke nog, att man inskränker sig enbart till den egna kretsen. Större flertalet stå under alla förhållanden utanför. Här är ett stort tomrum i vårt **svenska föreningsliv.** Vad vi behöva är en organisation, som kan famna **alla svenskar.** Varken Vasaorden, goodtemplarorden eller någon av de religiösa föreningarna kan tänka sig att ena hela vår svenskkanadensiska befolkning. Detta på grund av de divergerande åskådningar och tänkesätt, som äro förgrundsfigurerna i dessa sammanslutningar. Vi behöva en gemensam organisation med grenar över hela landet för att tillvaratagа våra svenska intressen. Våra nykomna landsmän behöva hjälp och råd, när de först anlända till landet. Våra äldre medbröder i Canada, som varit här en lång tid, behöva ibland ett stöd eller gott råd. Någon av oss blir genom sjukdom blottställd. Alla dessa frågor kunde lösas av en sådan organisation. Om vi kunde ena oss, skulle vi även kunna tänka oss, att en dylik förening skulle kunna förmedla landköp och försäljning till medlemmar. Därest en dylik förening kunde bliva populär, skulle den t. ex. kunna förvärva landområden lämpliga för kolonisering enbart av svenskar. På så sätt kunde man tänka sig att få till svenska kolonier. Det är en otrolig mängd saker, som en dylik förening kunde utföra, men det skulle bliva alltför vidlyftigt att här nämna allt.

Vidare hör man ofta klander över vår svenska press här i Canada. Men hur i alla tider kan man begära, att en tidning, som ej röner intresserat medarbete från läsekretsen kan bliva bättre? Jag för min del hyser ett stort intresse för vår egen svenskkanadensiska press, och jag borde alla giva den det stöd vi kunna. Jag är ej mycket insatt i tidningsaffärer, men jag förstår, att man för att få den press, man önskar, bör giva den det stöd, som den behöver i form av prenumeration. Visserligen skulle jag i en del små detaljer vilja ha tidningen något annorlunda, men det är i allmänhet sådana småsaker, som äro av mindre betydelse. Jag skulle dock gärna vilja hava den större, men jag förstår, att härtill fordras flera prenumeranter.

Ber om min hälsning till redaktören och Nikodemus samt till mr Dahl, vilken jag personligen sammanträffade med, när jag på min genomresa stannade i Winnipeg.

Jag skulle gärna se, att någon annan norrlänning skreve några rader. Jag är själv från Malmberget och skulle bliva mycket glad, om jag genom denna tidning kunde komma i kontakt med någon av mina barndomsbekanta.

Malmbergare.

Svenska Canada Tidningen,
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Herr Redaktör:—Innesluter betalning för min skuld till tidningen. Tack för tålamodet och det punktliga sändandet av tidningen. Den är bra och hoppas den vill hava framgång och växa till sig till bättre!

Artland, Sask., den 6 oktober 1924.

Högaktningsfullt,

Olof Granlund.

Så skall det låta! Låt oss höra även från dem som äro belåtna med tidningen. Litet uppmuntran skadar ej, när det gives artigt och frivilligt!—Red.

TANKAR OM RÄTTSLÄRA OCH POLITIK

Av Artur Schopenhauer.

Övers. fr. tyskan av J. B. L.

I mitt huvudarbete (Bd. 2 k. 47) har jag framhållit, att staten väsentligen blott är en skyddsanstalt mot yttre angrepp av det hela och inre av individerna sins emellan. Härav följer, att statens nödvändighet i sista instansen beror på människosläktets erkända **orättfärdighet;** utan denna skulle ingen tänka på någon stat, då ingen behövde befara någon inkräktning på hans rättigheter, och en sammanslutning blott och bart mot vilddjurens eller elementens angrepp skulle blott ha en svag likhet med en stat. Från denna synpunkt ser man tydligt de filosofastrers inskränkthet och platthet, vilka med svulstiga talesätt framhålla staten såsom den mänskliga tillvarons högsta ändamål och blomster och därmed bjuda oss en filisteriets apoteos.

• • •

Om **rättfärdighet** vore rådande i världen, vore det tillräckligt att hava byggt sitt hus, och man behövde intet annat skydd än denna uppenbara äganderätt. Men emedan **orätten** hör till dagordningen, så fordras, att den som byggt sitt hus också är i stånd att skydda det. Eljes är hans rätt de facto ofullkommen: angriparen har nämligen nävrätt, vilken just är Spinosas rättsbegrepp, som ej erkänner någon annan rätt utan säger: "Var och en har så mycken rätt som han är stark till," och: "Vars och ens rätt bestämmes av hans makt." Vägledningen till detta rättsbegrepp synes Hobbes hava givit honom, nämligen De cive c. 1, § 14, vilket ställe bifogar den sällsamma förklaringen, att den gode Gudens rätt till allting dock beror enbart på hans allmakt. — I den borgerliga världen är visserligen detta rättsbegrepp såväl i teori som praxis nu avskaffat; men i den politiska blott i den förra; i praktiken gäller den här fortfarande. Följderna av förbiseendet av denna regel se vi just nu i Kina: rebeller inom och européer utom, och världens största rike står där försvarslöst och måsta sota för att det endast idkat fredens och icke även krigets konster. — Mellan den skapande naturens och människans verkande är en egendomlig men icke tillfällig utan på viljans identitet i båda beroende analogi. Sedan i hela den djuriska naturen de av växtvärlden levande djuren uppträtt, framkommo i varje djurklass, nödvändigtvis sist, rovdjuren för att leva av de första såsom sitt byte. Så också nu, sedan människorna årligt och i sitt anletes svett hava ur jorden utvunnit vad som behövs till ett folks underhåll, kommer alltid hos några av dem ett antal människor tillsammans, vilka i stället för att göra marken odlingsbar och leva av dess avkastning föredraga att bära sin hud till torgs och sätta liv, hälsa och frihet på spel för att överfalla dem, som innehava de redligt förvärvade håvorna, och tillägna sig frukterna av deras arbete. Dessa människosläktets rovdjur äro de erövrande folken, vilka vi se uppträda överallt, från de älsta till de nyaste tider, med växlande lycka, ity att deras omväxlande tur och otur hela vägen igenom lämnar stoff åt världshistorien, vadan också Voltaire hade rätt, då han sade: "I alla krig är det icke fråga om annat än att stjäla." Att de skämmas för affären, framgår därav, att varje regering högljutt bedyrar, att hon aldrig vill gripa till vapen annat än till självförsvar. Men i stället för att försköna saken med uppenbara officiella lögner, vilka äro nästan mera upprörande än saken själv, borde de fräckt och fritt beropa sig på Macchiavellis lära. Ty därav kan man sluta, att visserligen mellan individer och i moralen och rättsläran för dessa gäller: "Vad du icke vill, att man skall göra mot dig, skall du icke heller göra mot någon annan"; men däremot folken emellan o. i politiken gäller motsatsen: "Vad du icke vill, att man skall göra mot dig, skall du göra mot andra. Vill du icke underkuvas, så underkuva i tid din granne — så snart nämligen hans svaghet erbjuder dig ett tillfälle. Ty låter du detta gå dig förbi, kommer det i sinom tid att visa sig som en överlöpare till det främmande lägret; då kommer han att underkuva dig, även om den nu skeende underlåtenhetssynden icke skulle sonas av det släktled, som begick henne, utan av de efterföljande." Denna macchiavellistiska grundsats är ett långt anständigare hölje för rovlystnaden än det helt genomskinliga lappverket av de påtagligaste lögner i presidenttal, sådana nämligen, som gå ut på den bekanta historien om kaninen, som överföll hunden. I själva verket hållet varje stat den andra för en rövarehord, som kommer att överfalla honom, så snart tillfälle gives.

Robin Hood Flour

Det pålitliga—**garanterade** mjölet för **alla** bakningar.

Vår garanti innesluten i varje säck, på 24 pund eller mera.

ROBIN HOOD MILLS LTD — MOOSE JAW - CALGARY.

FARMARE, DRÖJ EJ

med att ordra Er hjälp för hösten och vintern.

Om Ni kan använda en skandinavisk nykommare, hjälper Ni på samma gång en ny medborgare att starta i Canada. Under de gångna åren hava tusentals av dessa skandinaver erhållit platser hos farmare, och i de flesta fall visat sig vara bäst tillfredsställande.

Genom att insända Er order TIDIGT, vilja vi göra vårt bästa att anskaffa lämplig hjälp.

Uppgiv lön samt hurs länge arbetet varar.

Svenska Canada Tidningens Upplysningsbyrå.

325 Logan Ave. Winnipeg, Man.

VAD ÄR DET NYA GULDET?

Durigold

De prydligaste och sanitäraste
Bordsuppsättningar
Elegant och Varaktigt
Utmärkta presenter
För agentvillkor tillskriv
CHAS. J. SANDBERG
646 Agnes St. Tel.: N8256
WINNIPEG
HAR STÅLETS STYRKA och GULDETS UTSEENDE.

SVERIGES POPULÄRASTE MAGASIN

ALLT FÖR ALLA. VECKOJOURNALEN.
HUSMODERN. KASPER.
FILMJOURNALEN

kunna nu erhållas. Provabonement till årets slut kostar endast $2.50. Allt för Allas svenska upplaga 300,000 ex., ett bevis för tidningens popularitet. Insänd omedelbart prenumerationsavgift för sista kvartalet Okt.—Dec., och Ni erhåller gratis tidningens praktfulla julnummer.

ARTUR ANDERSON,

501 Melbourne Ave., East Kildonan, Winnipeg, Man.

När barn hosta. Fru Chris. Jensen i Rochester, Minn., skriver: "Jag skulle ej vilja vara utan dr Peters Kuriko. Det är den bästa medicin för förkylning, som jag någonsin använt för mina barn; den hämmar hostan om natten och är angenäm att taga." Denna vitt kända familjemedicin, beredd av rena örtsafter, verkar välgörande på slemhinnorna, lugnar nervsystemet och reglerar avföringsorganen. Den borde finnas i varje hem. Den säljes ej till apotekare; speciella agenter tillhandahålla den. Tillskriv Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill.

HON SOV INTE EN BLUND

Unge Svensson hade jobbat och tjänat mycket penningar, och nu fick han plötsligt lust att göra sin gamla mor, som bodde ute på landet, en glädje, varför han skrev och inbjöd henne att tillbringa några dagar i huvudstaden. Hon skulle bo i det bästa rummet på ett av stadens finaste hotell. Rummet var i alla hänseenden komfortabelt, och dit hörde också ett litet privat badrum.

Nästa morgon träffade sonen henne på hotellet.

— Nå, har du sovit gott i natt? frågade han.

— Nej, jag har inte fått en blund i mina ögon, var moderns överraskande svar. Rummet var utmärkt, och sängen nog så präktig, men jag vågade inte lägga mig att sova av fruktan för att någon skulle komma att taga sig ett bad, ty det var ingen annan ingång till badrummet än genom mitt rum.

EN SÄKER PLATS FÖR DINA PÄNGAR.

Vi ha varit etablerade i 58 år och under denna tid ha vi byggt upp en sund bankaffär med 345 egna avdelningar i Canada från kust till kust.

Om du ej har ett sparbankskonto så kan du ej göra klokare än att placera dina penningar i vår närmaste avdelning. Det är där närhelst du önskar det.

Vi erbjuda er en fullt up-to-date och duglig bankbetjäning.

Små depositioner äro lika välkomna och behandlas på samma omsorgsfulla sätt som större depositioner.

Vi inbjuda er att avlägga ett besök i vårt närmaste avdelningskontor — vår bankföreståndare och personal skola med nöje stå till tjänst med råd och upplysningar.

AVDELNINGAR I

Logan & Sherbrook, Selkirk & Salter
Osborne & Corydon Ave. Main & Mountain
Main & Landsdowne. West Kildonan, 1815 Main St.
och 8 andra avdelningskontor i Winnipeg.

HUVUDKONTOR:

UNION BANK OF CANADA.

Main & William
WINNIPEG.